

MARJAI ÉVA

Magánzárka

*Nincs őrség, nincs kihallgatás.
Nincs vasbilincs, se kübliszag.
Börtönöd könnyű, egyszerű,
bordo-zható, „csináld magad”.
Nincs vádbeszéd, nincs védelem.
Nem szólhatsz végső szó jogán.
A tény, hogy vagy, a büntetés:
életfogytig tartó magány.
Beszélőre mindig mehetsz,
de szöknöd innen nem lebet.
Elvérzik lelked kőfalán
minden új felmentő sereg.
Már csak ketten maradtatok.
Isten melenget, meg ne fagyj.
A kristályrácsos csend mögött
a foglyod ő, s te rabja vagy.*

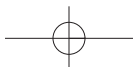

(Ny)elvtelenül

*Már hozzám is bűtlen lett a Nyelv,
mivel Wittgensteinnel megszökött.
Nem is érdekelt már, azt hiszem,
hiszen semmit nem jelentett már.*

*Már engem is jól megcsalt az Én,
mert Freud Zsigmond csábította el.
Egoista lett a szemtelen,
álmomban se jöjjön vissza már.*

*Már nekem is hazudott a Rend,
amióta Gödellel kavár.
Bármit állítbat, én nem hiszem,
nem teljes a bizalmam se már.*

*Már velem is jól kitolt a Mű,
akit Derrida vitt tőlem el.
Azóta dekoncentrált vagyok,
s nincs értelme szövegelni már.*

Tékozló unoka

*Az obulusok lassan
mind elvándorolnak,
chipsre váltják őket
kis műkörmű kezek.
A város vakító
fényei miatt
nem látjuk azt sem,
hogy felpattanó szemű
halottaink mind
ránk tekintenek.
Pedig génjeinkben ott van
a tankok mély zúgása,
de nem halljuk azt sem,
mert túl hangos a dáridó.
A vér színe
a pesti kövekről
csókálló rúzsainkra költözött.
Ha majd a vályú kiürül,
hadd induljunk haza!
Fogadj vissza, szánj meg,
szelíd októberiünk!*